

žaduje. Tím dospěl žal. úřad ovšem k nesprávnému právnímu posouzení věci, a nezbylo proto, než zrušiti nař. výrok o vině, pokud jde o přestupek § 78 min. nař. č. 57000 podle § 7 zák. o s. s.

Pokud jde o přestupek § 76 cit. nař., jehož skutkovou podstatu shledal žal. úřad v tom, že st-l jako zodpovědný zástupce majitele auta, firmy Českomoravská-Kolben-Daněk, nechal osobní auto, zapůjčené Josefů G., jezdit bez »premiákového povolení«, kteroužto skutečnost st-l nepopírá, jeví se stížnost bezdůvodnou, jelikož, jak dříve uvedeno, ke spáchání tohoto přestupku nevyžaduje se takový úmysl, jaký předpokládá § 78.

Pokud jde o výrok o trestu musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno v celém obsahu, poněvadž za oba přestupky, jichž st-l byl uznán vinným, byl mu uložen jediný společný trest.

Č. 11.227.

Pozemková reforma: I. Vládním nař. č. 225/1921 Sb. nebylo stanoveno, že by stpů pozbyl své kompetence rozhodovati v jediné stolici i ve věcech, v nichž podle tohoto vl. nař. může rozhodovati i obvodová úřadovna. — II. Při prodeji zabraného velkého majetku pozemkového jsou oba kontrahenti oprávněni zakročiti o schválení podle § 7 zák. o s. s., a to i každý zvlášť. — III. Zamítavé rozhodnutí stpů-u podle § 7 zák. o s. s. nepřekáží tomu, aby stpů později i bez předpokladů obnovy řízení schválení udělil.

(Nález ze dne 24. dubna 1934 č. 8287.)

Prejudikatura: Boh. A 1009/21, 1692/22, 6269/27.

Věc: Karel Bedřich Schönborn-Buchheim a firma »Latorica«, hospodářská a průmyslová akc. spol. v Mukačevě (adv. Dr. Tomáš Hegner z Prahy) proti stát. pozemkovému úřadu (za zúč. P.-ckou dřevoprůmyslovou společností adv. Dr. Koloman Salamon z Užhorodu) o schválení exploitační smlouvy.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem ze 13. prosince 1927 vrátila obvodová úřadovna stpů-u v Užhorodě ředitelství Schönborn-Buchheimských průmyslových a zemědělských podniků v Mukačevě neschválenou těžební smlouvu uzavřenou s P.-ckou dřevoprůmyslovou společností dne 23. října 1925 o exploitaci lesních částí D. ve výměře 775.55 kat. jiter na 20 let a současně tuto smlouvu zamítla z důvodu, že stpů učinil již o nemovitostech týkajících se této smlouvy určité dispozice, které by touto smlouvou byly ohroženy.

Rozhodnutím z 23. května 1928 schválil stpů kupní smlouvu ze 17. května 1928, již Karel Bedřich Schönborn-Buchheim prodal akc. společnosti »Latorica« velkostatek M. Č., k němuž patřila lesní část D. s tím, že prodávané nemovitosti zůstanou nadále v záboru.

Podáním z 8. října 1928 žádala P.-cká dřevoprůmyslová společnost znovu o schválení exploitační smlouvy ze dne 23. října 1925, žádost tato byla však žadatelce vrácena výměrem stpů-u z 20. ledna 1930 s vy-

zváním, aby předložila novou smlouvu, uzavřenou s nynější vlastníci velkostatku akciovou společností »Latorica« a že pak o schválení bude rozhodnuto. Stížnost do tohoto výměru podaná byla usnesením nss-u ze 6. září 1930 odmítnuta, ježto nešlo o meritorní rozhodnutí.

Dalšími různými podáními domáhala se pak P.-cká dřevoprůmyslová společnost opětně schválení zmíněné smlouvy.

Nař. rozhodnutím udělil stpů podle § 7 zák. záb. svolení ke smlouvě, uzavřené dne 23. října 1925 mezi ředitelstvím panství Schönborn-Buchheimského v Mukačevě a firmou P.-cká dřevoprůmyslová společnost tamže o exploitaci lesního oddělení D. v polesí Č. ve výměře 775.55 kat. jiter v době stanovené hospodářským plánem. Zároveň byl zrušen výměr obvodové úřadovny stpů-u v Užhorodě z 13. prosince 1927.

Rozhodnutí toto bylo doručeno Bedřichu Schönborn-Buchheimovi a k žádosti P.-cké dřevoprůmyslové společnosti též firmě »Latorica«.

Proti zmíněnému rozhodnutí jest podána stížnost jak Karlem Bedřichem Schönbornem-Buchheimem, tak i firmou »Latorica«, hospodářská a průmyslová akciová společnost v Mukačevě. O stížnostech uvažil nss: — — —

Stížnosti tvrdí, že žal. úřad nebyl k vydání nař. rozhodnutí kompetentní. Dovolávají se článku I. vl. nař. č. 225/21 Sb., podle něhož přísluší obvodovým úřadovnám stpů-u a nikoli tomuto ve stolici prvé udíleti souhlas podle § 7 záb. zák. ke smlouvám pachtovním. Ale nss vyslovil a odůvodnil již v nál. Boh. A 6269/27 právní názor, že oním vl. nařízením nebylo ustanoveno, že stpů pozbývá své kompetence rozhodovati v jediné instanci i ve věcech, v nichž podle onoho vl. nař. může rozhodovati i obvodová úřadovna. Výtka nekompetence žal. úřadu shledána proto bezdůvodnou.

Nař. rozhodnutí vytýkají stížnosti řadu vad a nedostatků, dovozuje, že je naprosto vadné, zmatečné ba, že je dokonce paaktem. Ale výtky ony nejsou důvodné. — — —

Vadu a zmatečnost nař. rozhodnutí vidí stížnosti v tom, že prý žal. úřad rozhodoval bez žádosti oprávněné strany. Stížnosti mají za to, že ku podání žádosti o souhlas podle § 7 záb. zák. je oprávněn jedině vlastník zabrané nemovitosti. Tím není a nebyla zúčastněná strana a proto, když nař. rozhodnutí bylo vyřízením žádosti této strany, je nezákonné. Ale nss judikuje ustáleně, že vůči stpů-u, rozhodujícímu podle § 7 záb. zák., jsou oba kontrahenti smlouvy procesní stranou a může každý z nich zvlášť o sobě za schválení smlouvy zakročiti a že ve výkonu tohoto práva není jeden kontrahent vázán na souhlas druhého (srov. na př. nál. Boh. A 1009/21). Setrvav na tomto názoru shledal ovšem nesprávným nazírání stížností, že o souhlas podle § 7 záb. zák. může žádati jen vlastník zabrané nemovitosti. Stížnosti nepopírají a zřejmě by ani popříti nemohly, že zúčastněná P.-cká dřevoprůmyslová společnost byla jedním z kontrahentů smlouvy de dato 23. října 1925, k níž nař. rozhodnutí dává souhlas. Ale pak byla společnost ta, podle toho co řečeno, legitimována o souhlas žádati a je výtka stížností, že bylo rozhodováno k žádosti strany nelegitimované bezdůvodná. Padají pak ovšem veškeré vývody stížností, jež spočívají na nesprávném názoru, že stpů smí podle § 7 záb. zák. dáti souhlas jen tehdy, žádá-li o něj vlastník zabrané půdy.

Stížnosti namítají, že nař. rozhodnutí je nezákonné, poněvadž jednak nepřihlédlo k rozhodnutí obvodové úřadovny v Užhorodě ze 13. prosince 1927, jímž souhlas ke smlouvě dnes nař. rozhodnutím schválené byl pravoplatně odepřen, jednak ke svému vlastnímu rozhodnutí z 23. května 1928, jímž schválil kupní smlouvu, kterou st-l Schönborn-Buchheim prodal druhé st-lce pozemky, kterých týká se nyní nař. rozhodnutí.

Stížnosti tvrdí tu především, že právní moc cit. rozhodnutí obvodové úřadovny bránila žal. úřadu v tom, aby dal souhlas ke smlouvě, stran které pravoplatným rozhodnutím dříve již byl souhlas ten odepřen. Ale nss vyslovil již opětně, že ze zamítavého rozhodnutí, vydaného podle § 7 záb. zák., nenabyli kontrahenti neschválené smlouvy vůči stpú-u nižádných práv, nýbrž že rozhodnutím takovým vysloveno jediné, že proti transakci stranami zamýšlené je nutno chrániti veřejný zájem. Shledá-li později stpú, ať na základě těchž nebo nových okolností, že přes to, že žádost již jednou byla zamítnuta, lze dáti souhlas, jest tím dotčen jen onen veřejný zájem, k jehož hájení však strany nejsou povolány. Na těchto názorech trvá nss i v daném případě, odkazuje na nář. Boh. A 1692/22. Z názoru toho plyne ovšem také, že odepřel-li stpú podle § 7 záb. zák. dáti souhlas k nějaké smlouvě, nelze mluvit o pravoplatnosti tohoto aktu v ten smysl, že by toto jednou vydané rozhodnutí bylo nezměnitelno nebo změnitelno jen za podmínek obnovy řízení. Vývody a námitky stížností, vycházející z názoru opačného, jsou proto mylny a bezdůvodny. Shledal-li tedy žal. úřad, vydávaje nař. rozhodnutí, že s hlediska provádění pozemkové reformy není proti smlouvě z 23. října 1925 námitek, mohl ji schváliti, třeba bylo schválení její dřívějším rozhodnutím odepřeno. Rozhodnutím souhlas udělujícím bylo ovšem změněno dřívější rozhodnutí souhlas odpírající. Vyslovil-li žal. úřad v nař. rozhodnutí, že zrušuje rozhodnutí obvodové úřadovny ze 13. prosince 1927 souhlas odpírající, není to nezákonné a není ani vady v tom, že zrušení to zvláště neodůvodnil. Byloť pouhým důsledkem souhlasu nař. rozhodnutím daného a zrušeným rozhodnutím odepřeného, při čemž byly rozhodny jen zájmy provádění pozemkové reformy, k jichž obhajobě nejsou však povolány strany.

Ze schvalovacího aktu žal. úřadu z 23. května 1928 dovozují stížnosti, že stpú věděl a věděti musel, že ony pozemky, jichž se týká nař. rozhodnutím schválená smlouva z 23. října 1925, v době, kdy P.-cká dřevoprůmyslová společnost podala žádost o schválení její, nebyly již ve vlastnictví st-le Schönborna-Buchheima, nýbrž jejich vlastníci byla st-lka Latorica. Stížnosti míní, že proto žal. úřad nesměl předloženou smlouvu schváliti. Po názoru stížností zasaženo schválením tím do nabytých práv Latorice na volné užívání nemovitostí se svolením stpú-u od Schönborna-Buchheima koupených i do práva Schönborna-Buchheima využití dispocice nad svým majetkem, jež stala se volnou tím, že obvodová úřadovna odepřela dáti souhlas ke smlouvě uzavřené se zúčastněnou stranou.

Tyto námitky přehlíží však, že jediným obsahem a podstatou nař. rozhodnutí, jímž žal. úřad podle § 7 dal souhlas ke smlouvě de dato 23. října 1925, je výrok, že s hlediska provádění pozemkové reformy není proti smlouvě té námitek. Rozhoduje podle § 7 záb. zák. může stpú uvažovati jen o tom, zda smlouva mu předložená není na překážku jím

zamýšlenému provedení pozemkové reformy. Z okruhu těchto úvah by vybočovalo, kdyby zkoumal, zda předložená mu smlouva je platnou a závaznou s hlediska práva soukromého a může-li s toho hlediska založiti mezi smluvními stranami onen stav, který podle obsahu smlouvy býti má založen. To je otázka práva soukromého, k jejímuž řešení není stpů vůbec povolán a kterou vzhledem na obsah rozhodnutí o souhlasu, jak svrchu je vyložen, nemusí řešiti ani prejudicielně. Vytýkají-li tedy stížnosti, že žal. úřad nepřihlédl k tomu, že v době schválení smlouvy pozemky nebyly již ve vlastnictví propachtovatele Schönborna-Buchheima, činí tak neprávem, ježto otázkou, jaký vliv může míti skutečnost ta na platnost a závaznost oné smlouvy s hlediska práva soukromého, se zabývati nemohl. Že z onoho rozhodnutí obvodové úřadovny souhlas odpírajícího st-l Schönborn-Buchheim nižádného práva nenabyl, bylo již svrchu vysloveno. Nenabyl tedy ani nároku na to, aby jím uzavřená smlouva nebyla stpů-em podle § 7 zák. schválena.

Č. 11.228.

Pojištění pensijní: Zaměstnanec advokátní kanceláře není vyňat z pojistné povinnosti pensijní podle zák. č. 89/1920 a 26/1929 Sb. již z důvodu, že požívá pense jako zaměstnanec státní.

(Nález ze dne 24. dubna 1934 č. 8372.)

Prejudikatura: Boh. A 4268/24, 11.135/34.

Věc: Dr. Albert O. a Alois R. v L. proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění.

Výrok: Stížnost, pokud byla podána Drem Albertem O., odmítá se pro nepřipustnost, pokud byla podána Aloisem R., zamítá se pro bezdůvodnost.

Důvody: Zem. úřad v Praze nevyhověl výnosem z 20. srpna 1930 odvolání Aloise R. z výměru úřadovny B Všeobecného pensijního ústavu v Praze z 26. března 1930 o jeho pensijním pojištění v jeho zaměstnání u JUDra A. O., advokáta v L., a výměr ten potvrdil — — —.

O stížnosti uvažil nss toto: — — — — —.

V daném sporu jde o dobu od 1. října 1928 do 31. března 1930, jsou tu proto směrodatna ustanovení jednak zák. č. 89/1920 Sb. a to až do 31. prosince 1928, jednak zák. č. 26/1929 Sb. za dobu od 1. ledna 1929.

Paragraf 2 odst. 1 č. 2 zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb. a § 2 č. 2 zák. z 21. února 1929 č. 26 Sb. stanoví v té příčině v podstatě shodně, že z pojistné povinnosti jsou vyňati zaměstnanci, jichž činnost, zakládající pojistnou povinnost, je pouze vedlejší jejich zaměstnáním vedle výdělkové činnosti hlavní. Za hlavní výdělkovou činnost jest považovati činnost spojenou s vyšším příjmem. Jest tedy stěžejním předpokladem pro vyjmutí z pojistné povinnosti podle těchto zákonných ustanovení, aby tu byla vedle činnosti, zakládající pojistnou povinnost, ještě další a to hlavní výdělková činnost. Z pojmu výdělkové činnosti pak vyplývá, že pouhé pobírání pense nelze považovati za tento požadovaný předpoklad.